

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1740. usque ad annum 1742

Fleury, Claude

Augustæ Vindelicorum, 1787

VD18 90119649

§. 28. Petri Ottoboni Cardinalis fata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67882](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67882)

tum suo gregi impendere, quem etiam Sæc. XVIII.
 immoto pastoralis vigilantiae studio ac A. C. 1740.
 uberrimo animarum proventu pavit us-
 que ad supremum obitus sui diem, qui
 erat vigesimus secundus Mensis Janua-
 rii: sepultus est Novariæ in sacello S.
 Caroli Borromei, cui sanguine, ac san-
 ctitatis imitatione junctus erat. Reli-
 quit insignem librorum collectionem,
 quorum magna pars (uti testamento
 caverat) in Ambrosianam Bibliotheca-
 cam translata fuit.

§. XXVIII.

Petri Ottoboni Cardinalis fata.

Tertius ex Purpuratis hoc anno dena-
 tis erat Petrus Ottobonus, cujus
 majores ex Euboea Insula ortum tra-
 hentes præclara obsequia diu reipubli-
 cæ præstiterant, quocirca anno Christi
 millesimo sexcentesimo quadragesimo
 sexto Veneto Nobilitatis albo inscribi
 meruere. Natus erat Petrus Parenti-
 bus Antonio & Maria Moretti die se-
 cunda Julii anno prioris sexagesimo sep-
 timo. Puer adhuc Romam evocatus
 est a Petro Vito Ottobono Cardinale
 Patruo suo, qui, cum in Nepote suo
 summam ingenii aciem, ac spiritus ge-
 nerosos, & ad magna quævis incitatos
 deprehenderet, eundem in disciplinam
 præ-

Sæc. XVIII præstantissimorum præceptorum, quos
 A. C. 1740. inter ipse etiam Joannes Franciscus Ab-
 bani, postea Clemens XI. Papa er-
 dedit. Horum institutione juvenis Pe-
 trus in variis disciplinis tantum præ-
 cerat, ut virtutum ac eruditionis me-
 rito Veteranis Doctoribus nullo laudis
 genere concederet. Annum agebat
 tatis vigesimum secundum, cum eum
 Patronus ad Apostolatam, assumptum
 nomine Alexandri VIII., eveheretur,
 quo mox cunctis benevolentia signis
 honoratus, publicis in Aula Romanæ
 negotiis admotus est; quarto enim post
 Pontificiam inaugurationem Mense, cum
 legum peritia summopere inclarescere
 Pronotarius Apostolicus, Diaconus Car-
 dinalis, totius Ecclesiasticæ ditionis Ab-
 ministrator generalis, Legatus Avenio-
 nensis, & S. R. E. Vicecancellarius
 nuntiabatur, atque omnibus decem
 honorum titulis augebatur, quos Pon-
 tificia largitas Cardinali Nepoti contem-
 potuit. Insuper sacerdotia longe pre-
 guissima, quæ annuos quinquaginta mil-
 lium proventus excefferant, & ab Innocentio XI. Cameræ Apo-
 stolicæ adjudicata fuerant, necnon vacan-
 tium beneficiorum fructus nondum ex-
 actos obtinuit: unde hic Cardinalis
 paulo ante modicæ fortunæ Nobilis
 jam in unico ferme Mense lauto & Be-

gio more vivere, pretiosa uti suppelle- Sæc. XVIII.
 tile, & numeroſo etiam Nobilium fa- A. C. 1740.
 mulatu, necnon ſplendida Miniſtrorum
 frequentia inclareſcere cæpit, novisque
 facultatum acceſſionibus ex Venetæ
 reipublicæ & Franciæ Protectoris offi-
 cio hauſtis ac maximis donis, ditiffi-
 misque Eccleſiæ beneficiis inde pro-
 fluentibus pene in immenſum auctus
 fuit: nec id mirum, hoc tamen vel ma-
 xime mirandum, quod in tanta rerum o-
 pulentia, & annuis octoginta aureorum
 millium redditibus tam ingenti æris ali-
 eni mole preſſus fuerit, ut poſt ejus obi-
 tum pretioſa ejus ſuppelleſ ægre eo a-
 ſcenderet, ut creditoribus ſatiſſieri poſ-
 ſet. Id tamen unicum ejus laudi tri-
 buendum videtur, quod pari etiam mu-
 nificentia & decore Dei cultum promo-
 vere ſtuderit; Eccleſias enim ſibi
 commiſſas omni magnificentia inſtru-
 ctas voluit: ſacras functiones, quibus
 ipſemet aſſidue interfuit, maxima pom-
 pa exerceri præcepit, annuam quoque
 Venerabilis Sacramenti expoſitionem
 horarum quadraginta in Eccleſia ſua Ti-
 tulari tam ſumptuoſa majeſtate celebra-
 vit, ut fidelium religio indies augere-
 tur. Sacrum inſuper Viaticum, quan-
 do ad infirmos ſuæ Pareciæ deſereba-
 tur, cereis ſemper accenſis ac ſingulari
 pietate unacum ſuis famulis comitaba-
 tur;

Sæc. XVIII.
A. C. 1740.

tur; ejusdem quoque Pareciæ pauperibus ac infirmis pharmacopearum, Medicum & Chirurgum suo ære condunt. Alexandro autem VIII. ejus Patruis sublato, ac Innocentio XII. eidem subrogato Cardinalis Roma Avenionem ad suam legationem secessit, qua tamen suppressa, & nonnisi Pro-Legato commissa, Romam reverti cogebatur, unde solita sua pompa nihil quidem restit, sacris tamen magis intentus bis quolibet mense doctissimis quibusve ad se invitatis Palatium suum vel scientiarum emporium aperuit, non alio fine, nisi ut selectissimis quæstionibus in medium prolatis, ac difficultatum suorum aliorumque ingenia exercerentur, & librorum copia destituti ex selectissima ejus Bibliotheca sapientiæ thesauri excerpere possent: summopere enim poesi & Musica delectabatur: poemata quoque & dramata non invita Minerva exaravit, populoque spectacula exhibuit sumptuoso apparatu, ac pompa singulari: eximie artis picturas tantæ aviditate collegit, ut Trevisano & Cornihæ præclaris pictoribus quovis Mensæ triginta scuta solveret, ea lege, ut quod excellens opus confecissent, illud nulli alteri quam ipsi traderent. Abfuit dein comitiis sacris, in quibus Clementis XI. electionem haud parum pro-

movebat, ac propterea ab Eodem haud Sæc. XVIII.
 vulgaribus singularis affectus, gratique A. C. 1740.
 animi significationibus honorabatur.

 Pari etiam benevolentia ipsum quoque
 profecutus est Galliarum Rex, a quo
 in Regni Protectorem assumptus, post-
 quam Palatio suo Gallicæ coronæ in-
 signia palam affixerat, Venetæ reipub-
 licæ indignationem vel maxime in ca-
 put accersivit, pragmatica enim apud
 Venetos sanctione cautum erat, ne quis
 suorum ad exteri Principis ministerium
 unquam accedat; cum ergo Cardinalis
 se hac lege obstringi posse pernegaret,
 hinc Veneti eum non modo Pro-Can-
 cellarii munere amoveri, a Papa pete-
 bant, sed eundem Nobilitatis præroga-
 tiva, omnibusque bonis ac præbendis
 in ditone Veneta possessis spoliaturos
 minitabantur. Ast Cardinalis hisce
 minis superior Franciæ Regis gratiam
 pluris fecit: quapropter Respublica
 omnes Ottobonæ familiæ Nobiles pub-
 licatis eorum bonis exulare iussit, unde
 hi Romam atque ad alias urbes trans-
 migrare compulsi sunt. Quinimo Petrus
 Ottobonus Cardinalis ne quidem Romæ
 a mordaci calamo immunis erat; ea-
 dem enim nocte, qua Franciæ Regis
 insignia in Palatio suo erexit, hæc ver-
 ba foribus adscripta legebantur: *Ad*
primum GALLI tantum PETRUS ne-
gavit

Sæc. XVIII.
A.C. 1740.

gavit patriam. Postquam vero Respublica Barbarigium ad Purpuram promoveri petierat, & Pontifex repulsam daret, nisi prius Ottoboni pristinis restituantur honoribus, hi denuo in publicæ gratiam rediere. Interim Cardinali Ottobono Romæ nil de nominis sui gloria & Principum favore deservit, nilque de consueto luxu ac potestate remisit: Viduam Poloniæ Regine necnon Jacobum Angliæ Regem precibus & ipsam quoque Pontificem in banensi Abbatia sua exquisita symphonia, lautoque convivio excipiebat, in eorum cultu vere eximius ac magnificus. His nihilo minor erat splendida ac gratata liberalitas, pietasque erga functum Patrum suum Alexandrum VIII. Papam, cujus venerandos cineres ex tumba ad Ecclesiam Vaticanam novum sumptuosissime a se constructum mausoleum transferri curavit, præsertim tibus ipso summo Pontifice, novemque cum Cardinalibus, & toto D. Petri Capitolulo. Anno autem hujus sæculi vigesimo inevitabilis mortis lex Antonii Ottobonum Cardinalis nostri Patris Romæ sustulit, cujus corpus ibidem in Ecclesia D. Marci ingenti pompa testamentum mandatum est: sequenti autem anno dum ipsemet Clemens Papa naturæ debitum solveret, Cardinalis pro electione

Innocentii XIII. & tertio post anno pro Sæc. XVIII.
 electione Benedicti XIII. sacris interfuit A. C. 1740.
 comitiis, quibus absolutis sacros Ordines suscepit, & proximo anno Sabinensis Episcopus renuntiatus, suam Diæcesin lustravit, eodemque anno, qui sæcularis erat, rara exercuit charitatis officia; quippe peregrinis pro consequendo indulgentiarum thesauro Romanam adventantibus ipsemet obviam processit, eos domi excepit, eleemosynis juvit, eis in mensa ministravit, & Confraternitates hospitio accepit; præterea omnibus pene Romanæ Curiae Congregationibus adscriptus in Sedis Apostolicæ utilitatem multa præclare gessit, nullique pepercit labori, ut dissidia, quæ inter Pontifices & Lusitanæ Regem Venetosque intercesserant, amice componerentur. Tandem mortuo Clemente XII. conclave vix ingressus, in periculosam incidit febrem, unde a sacris comitiis die vigesima quarta Februarii domum reportatus, vespere alterius diei animam exhalavit, anno ætatis septuagesimo tertio, & Cardinalatus quinquagesimo primo: quiescit in sua titulari Ecclesia S. Laurentii in Damaso, in sacello SS. Sacramenti a se constructo. Erat præfatæ Ecclesiæ Commendatarius, Archipresbyter Basilicæ Liberianæ, & postea Lateranensis.

Sæc. XVIII. sis, S. Collegii Decanus, Episcopus
 A. C. 1740. stiensis, Magnus Prior Ordinis Jerol-
 ymitani Hibernæ, Secretarius sacre
 Inquisitionis, & Præfectus Capellæ Pro-
 tificiæ &c.

§. XXIX.

*Joannis Baptistæ Cardinalis Altieri
 extrema.*

Proximo Mense Joannes Baptista
 Altieriis mortis necessitate Purpu-
 ram vitamque exiit. Erat is Romæ
 die sexta Augusti anno prioris sæculi
 septuagesimo tertio natus, parentibus
 Caspare Palutio Albertonio & Laura
 Catharina Altiera Nepte Clementis
 Papæ, qui hunc puerum attributo Al-
 tierii nomine adoptavit; illum literis
 sacratoribus imbutum, ac Doctorum
 honoribus decoratum Clemens XI. Pa-
 latis domesticis accensuit, & paulo
 post Urbini Pro-Legatum dixit. Hoc
 munere aliquot annis cum laude de-
 ctus, Romam reversus est, ubi Ca-
 meræ Clericus & postea Senior seu De-
 canus, necnon viarum Præses, &
 Congregatione computorum suffraganeus
 nominatus, per plures annos a spe
 tiorum dignitatum longe absens vixit
 donec mortuo Innocentio XIII. Bene-
 dictus XIII., qui adhuc Beneventanus
 Episcopus